

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3960/2019
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, обојица из ..., чији је пуномоћник Марија Богојевић, адвокат у ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Владимир Пријовић, адвокат у ... против тужене „Eurobank“ Акционарско друштво Београд из Београда, кога заступа Александар Ђорђевић, адвокат у ..., ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж. 9267/2018 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној 09.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду број Гж. 9267/2018 од 04.04.2019. године, у ставу два и три, тако што се жалба тужилаца АА и ВВ одбија као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу, судска јединица у Сопоту бр. П 334/2017 од 03.07.2018. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци АА и ВВ да туженом на име трошкова ревизијског поступка исплате износ од **27.640,00** динара, у року од 15 дана.

Образложење

Основни суд у Младеновцу, судска јединица у Сопоту је пресудом бр. П 334/2017. године од 03.07.2018. године, одбио тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је недозвољено извршење на њиви VI класе, површине 9 ари и 69 м², потез „...“, земљиште грађевинско подручје, број парцеле ..., уписане у лист непокретности број ... КО ..., одређено решењем Основног суда у Младеновцу, судска јединица у Сопоту број И.Ив 129/16 од 26.08.2016. године, као неоснован. Другим ставом изреке су обавезани тужиоци да туженом на име трошкова парничног поступка исплате износ од 57.000,00 динара, у року од 15 дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж. 9267/2018 од 04.04.2019. године првим ставом изреке одбио жалбу тужиоца ББ и у односу на њега је потврдио пресуду Основног суда у Младеновцу, судска јединица у Сопоту број П 334/2017 од 03.07.2018. године. Другим ставом изреке је преиначио назначену пресуду у њеном првом ставу изреке, тако што је усвојио тужбени захтев тужилаца АА и ВВ, обоје из ... против туженог и утврдио је да је недозвољено извршење на њиви VI класе, површине

9 ари 69 м2, потез „...“, земљиште у грађевинском подручју, број парцеле ..., уписане у лист непокретности број ... КО ..., одређено решењем Основног суда у Младеновцу, судска јединица у Сопоту број И.Ив 129/16 од 26.08.2016. године. Трећим ставом изреке је преиначено решење о трошковима поступка тако што је обавезана тужена да тужиоцу АА из ... исплати износ од 108.480,00 динара, а тужиљи ВВ износ од 61.660,00 динара, у року од 15 дана.

Против другог и трећег става изреке пресуде Апелационог суда у Београду број Гж. 9267/2018 од 04.04.2019. године, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, која је учињена у поступку пред другостепеним судом и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужиоци су дали одговор на ревизију и поставили су захтев да им се надокнаде трошкове те парничне радње.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 и 55/2014), па је оценио да је ревизија туженог дозвољена и да је основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, нити битне повреде на које ревидент неосновано указује да су учињене у поступку пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац ББ је отац тужиоца АА и ВВ. ББ је књижни власник парцеле ..., потез „...“, њива VI класе, површине 9 ари и 69 м2 у КО ..., на којој је сазидао кућу на основу грађевинске дозволе од 29.12.1978. године. Кућа се састоји из два стана. ББ је по један стан у тој кући поклонио својој деци, судски овереним уговорима број Ов3 – 6838/2013 од 13.12.2013. године – ћерки, овде тужиљи ВВ и број Ов3- 6957/13 од 19.12.2013. године, сину, овде тужиоцу АА. ББ је за себе задржао право плодоуживања на оба стана.

На предлог овде тужене од 26.08.2016. године првостепени суд је истог дана донео решење о извршењу против дужника ББ број И.Ив 129/16 којим је дужник обавезан да исплати извршном повериоцу, овде туженом, износ од 47.357.547,60 динара са законском затезном каматом почев од 30.07.2016. године до исплате и трошковима извршног поступка од 140.196,00 динара. Одређено је да уколико извршни дужник не измири своју обавезу да ће се извршити забележба решења о извршењу, утврђењем вредности непокретности и продајом непокретности у приватној својини извршног дужника описане парцеле број ... у КО ... . Јавни извршитељ је решењем И.Ив 1457/16 од 26.02.2017. године, одбио приговор АА и ВВ којим су тражили да се утврди недозвољеним извршење на предметној непокретности. Извршни дужник ББ је 06.04.2017. године са ћерком и сином АА и ВВ, поднео тужбу у овом поступку са тужбеним захтевом да се утврди да је недопуштено поменуто извршење на парцели ... КО ..., с обзиром на то да су тужиоци АА и ВВ власници у по ½ зграде изграђене на

наведеној парцели по основу поклона од свог оца – тужиоца ББ и да су стога власници и наведене парцеле.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да се тужиоци АА и ВВ нису укњижили у катастру непокретности као власници ни парцеле нити поклоњених им станова у катастру непокретности (на основу закључених уговора о поклону), те је њихов отац ББ (дужник), уписан као искључиви власник парцеле број ... која је предмет принудног извршења. У односу на тужиоца ББ је одбио тужбени захтев зато што није активно легитимисан за подношење тужбе, јер према члану 111. Закона о извршењу и обезбеђењу само треће лице (а не и извршни дужник) могу покренути парнични поступак против извршног повериоца ради утврђења да је извршење на предмету недозвољено. Према тужиоцима АА и ВВ је одбио тужбени захтев јер немају стварних права на непокртности која би спречила принудно извршење.

Супротно, другостепени суд је закључио да иако тужиоци ББ и ВВ нису били уписани у регистар катастра непокретности као власници парцеле ни станова у згради која је на тој парцели изграђена, то није имало утицаја на доношење одлуке, јер ови тужиоци имају правни основ стицања непкретности (уговори о поклону) и налазе се у поседу непокретности, те врше своја власничка права, па је закључио да су они савесни стицаоци и да су све те чињенице од значаја да се утврди да њихова права спречавају извршење у складу са чланом 50. Закона о извршењу и обезбеђењу, због чега је преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев тужилаца АА и ВВ, те прогласио да је недопуштено предметно извршење Основног суда у Младеновцу број И.Ив 129/16 од 26.08.2016. године.

Врховни касациони суд је оценио да закључак другостепеног суда није правилан.

Одредбом члана 60. Закона о државном премеру и катастру („Службени гласник РС“ број 72/09... 15/2015) је прописано да се својина и друга стварна права на непокретностима стичу, преносе и ограничавају уписом у катастар непокретности (конститутивност уписа), а да престају брисањем уписа (став 1.). Одредбом члана 62. истог закона је предвиђено да су подаци уписани у катастар непокретности истинити и поуздани и да нико не може сносити штетне последице због тог поуздања. Начело обавезности је прдвиђено ланом 61. истог закона, те обавезују имаоца права непокретности да поднесе захтев за упис права својине у катастар непокретности.

Одредбом члана 33. Закона о основама својинскоправних односа је прописано да се на основу правног посла, право својине на непокретности стиче уписом у јавне књиге или на други одговарајући начин предвиђен законом. Тужиоци АА и ВВ су имали правни основ за стицање права својине јер су уговорима о поклону закљученим са својим оцем ББ у децембру 2013. године стекли право за упис у јавне књиге да су постали власници непокретности. Међутим, то право нису искористили, те нису ни постали власници, будући да је за стицање власништва неопходно да њихово право буде уписано у јавне књиге (члан 33. Закона о основама својинскоправних односа). Из тог разлога је закључак другостепеног суда да је тужиоцима довољан уговор о поклону

као правни основ и да то представља право својине које спречава извршење на непокретности, у супротности са напред наведеним одредбама материјалног права. Поклонопримци, овде тужиоци АА и ВВ нису никада поднели захтев за упис права својине на становима који су им поклоњени као ни парцеле на којој се зграда налази, па је њихов отац и даље остао власник парцеле која је предмет принудног извршења (а зграда са два стана која је на тој парцели сазидаана није никада ни била укњижена).

Тужени, поверилац у односу на ББ се поуздао у јавне књиге катастра непокретности према којима је само ББ уписан као власник предметне парцеле на којој је и тражено принудно извршење. Стога тужени не може да сноси последице због тог поуздања, као и свако друго савесно треће лице, а немарност тужилаца који нису поднели захтев за укњижбу надлежној служби за катастар непокретности, не могу бити разлог за проглашење решења о извршењу, недопустивим. Зато је неоснован захтев ових тужилаца којим се тражи да се утврди да је извршење на спорној непокретности недопуштено, како је то правилно закључио првостепени суд. Не могу се прихватити ни разлози другостепеног суда да су тужиоци АА и ВВ савесни држаоци вангрунтовних станова због којих је спровођење принудног извршења на парцели на којој се зграда налази недопустиво, зато што су ови тужиоци, деца дужника ББ (који је закључио уговор о кредиту са туженим на износ од 117.000 евра), те је приликом закључења уговора о поклону њихов отац знао за дуг према туженој банци, а и тужиоцима је та чињеница морала бити позната, али су ипак закључили бестеретни уговор којим се њихов отац лишава непокретности и тиме осујећује права повериоца у наплати дуга.

Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

Како је ревидент успео у ревизијском поступку припада му и право на накнаду трошкова ревизијског поступка по трошковнику који је определио, а то је износ од 12.000,00 динара за састав ревизије, за таксу на ревизију 6.040,00 динара и за таксу на ревизијску пресуду 9.060,00 динара, што све укупно чини 27.640,00 динара. Трошкови поступка су досуђени на основу члана 165. став 2, 153. став 1, 154. и 163. Закона о парничном поступку, те на основу тарифног броја 16. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), те према тарифном броју 1. тачка 5. и број 2. тачка 11. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ број 28/94... 106/15, 95/18).

Тужилац ББ је непотребно поднео одговор на ревизију и тражио трошкове те парничне радње зато што тужени није изјавио ревизију у односу на њега јер је његов тужбени захтев правноснажно одбијен.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић